

Arrest

nr. 228 751 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 december 2014, verklaart er zich op 29 december 2014 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. X van 15 oktober 2015 wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 21 januari 2016 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 6 april 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.5. Op 18 augustus 2016 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

1.6. Op 27 september 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. X van 15 februari 2017 werd het beroep tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal d.d. 27 september 2016 verworpen.

1.7. Op 24 maart 2017 verklaart verzoeker zich een vierde maal vluchteling.

1.8. Op 27 april 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.9. Op 19 juli 2017 verklaart verzoeker zich een vijfde maal vluchteling.

1.10. Op 31 augustus 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.11. Op 11 oktober 2018 verklaart verzoeker zich een zesde maal vluchteling.

1.12. Op 24 april 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 29 april 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Dedelmohammad (district Rashidan, provincie Ghazni), waar u tot eind 1389 (komt overeen met maart 2011) heeft gewoond. U bent Bayat van etnische origine.

Naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen verklaarde u wat volgt. Uw vader is procureur in de stad Ghazni. Hij heeft drie vrouwen. U woonde met uw eigen moeder, broers en zussen samen. U liep school in het district Rashidan. Hoewel u de twaalfde graad nog niet had afgemaakt, gaf u al les (zij het als niet-officieel leraar) aan de analfabete mensen van uw dorp. Omdat u lesgever was en in de ogen van de Taliban met de overheid samenwerkte, werd u twee keer opgebeld en bedreigd. De Taliban vroegen u uw activiteiten te staken. Om die reden bent u eind 1389, vijf dagen voor het nieuwe jaar, naar Khake Ghariban in de stad Ghazni verhuisd. U vroeg daar in hamal 1390 toestemming om opnieuw les te geven. Enkele maanden later werd u door het Ministerie van Onderwijs aangeworven en kon u aan de slag als onderwijzer in de lagere klassen. U gaf de vakken Dari, Pashtou en wiskunde. Tien maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd één van uw broers, N. genaamd, door de Taliban vermoord. Dit omdat hij studeerde aan de Militaire Academie in de hoofdstad Kabul. Omstreeks de tiende maand van 1392 (december 2013 – januari 2014), ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit het land, heeft u een dreigbrief van de Taliban ontvangen. Omdat u nog steeds als leraar werkte, werd u opgeroepen om zich bij d Taliban aan te melden. U vermoedt dat zij u wilden doden. U ging met deze brief naar uw vader. Deze legde u uit dat de situatie ernstig was. In de maanden die volgden, woonde u in het huis van uw vader. U ging nog drie maanden werken omdat u het geld nodig had: u diende immers uw reis naar België te bekostigen. U bent op 15/12/1392 (6 maart 2014) gehuwd met A.H.. Uw vrouw is meteen daarna, in de eerste maand van 1393 (maart-april 2014), naar België gekomen. Zij was toen zeventien jaar oud en kwam naar hier in het kader van gezinshereniging met haar vader H.A.R. (CGVS X, O.V. X), die in 2011 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. Uw relaas houdt geen verband met de asielmotieven die uw schoonvader eertijds heeft ingeroepen. Zelf bent u in de derde maand van 1393 (mei-juni 2014) uit Afghanistan weggegaan. U reisde eerst met uw paspoort en geldig visum naar Iran, waar u vijfenveertig dagen zou verblijven. Vervolgens bent u over land en via Turkije, Griekenland (waar uw vingerafdrukken op 1 september en op 21 oktober 2014 genomen werden), Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België gekomen.

Op 29 december 2014 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u toen enkele documenten neer. Het betrof uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), afgeleverd op 3 mei 2014, een certificaat dat bewijst dat u twaalf jaar school liep en in 2010 afstudeerde, drie brieven van het Ministerie

van Onderwijs, uw huwelijksakte opgemaakt op 26 maart 2014 en de enveloppe die aantoont dat de stukken vanuit Ghazni verstuurd werden. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 12 maart 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 15 oktober 2015 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. Hiertegen heeft u geen cassatieberoep ingediend.

Op 21 januari 2016 diende u een tweede verzoek in. U herhaalde dat u problemen kende met de Taliban en dat zij u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zullen vermoorden. U stelde dat uw broer Niamatullah vermoord werd, dat uw vader problemen kende (hij werd door de Taliban ontvoerd en vijftig dagen vastgehouden) en dat uw moeder overleed. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een huwelijksakte, een brief van uw advocaat, een brief van het Attorney General Office in verband met de problemen die uw vader zou hebben gekend, de aktes die het overlijden van uw broer en moeder dienden te bevestigen en de enveloppe waarmee enkele van deze stukken werden verstuurd. Het CGVS nam op 6 april 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Tegen deze beslissing tekende u geen beroep aan.

Op 18 augustus 2016 verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U zei dat uw moeder, in tegenstelling tot wat u eerder verklaarde, geen natuurlijke dood stierf maar door de Taliban werd omgebracht. U herhaalde nog eens dat uw vader ontvoerd werd, dat de Taliban nog altijd naar u op zoek zijn en dat uw leven bij een terugkeer naar Afghanistan gevaar loopt. U legde geen bijkomende documenten neer maar verwees nog eens naar de stukken die al in uw dossier aanwezig zijn. U overhandigde wel een brief die door uw advocaat werd opgesteld. Het CGVS nam op 27 september 2016 nogmaals een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 15 februari 2017 verworpen door de RvV.

Op 24 maart 2017 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. Andermaal verwees u naar uw problemen met de Taliban. U verklaarde vernomen te hebben dat uw familie een nieuwe dreigbrief ontving. Voorts gaf u aan voor uw vertrek uit Afghanistan een tijdlang in Kabul te hebben gestudeerd, maar dat u ook daar door de Taliban bedreigd werd. Om deze reden verklaarde u zich niet in Kabul te kunnen hervestigen. U legde een studentenkaart van het Gharjistan Institute of Higher Education in Kabul neer. Op 27 april 2017 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. U ging hiertegen niet in beroep.

U verliet België niet en diende op 19 juli 2017 een vijfde verzoek in. U herhaalde uw vrees voor de Taliban maar haalde geen nieuwe elementen aan. U verklaarde zich niet in Kabul te kunnen hervestigen omdat de situatie daar gevaarlijker is dan in de rest van Afghanistan. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een vertaling van uw huwelijksakte en uw taskara neer, alsook de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd vanuit Pakistan. Het CGVS nam op 31 augustus 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw volgend verzoek. Ook tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

Zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, heeft u op 11 oktober 2018 een zesde verzoek om internationale bescherming ingediend. U zegt dat uw vijanden in Afghanistan u gelijk waar zullen kunnen vinden. Bovendien is de situatie in Kabul en Ghazni onveilig. Uw broers zouden Afghanistan hebben verlaten en momenteel in Turkije verblijven. Ter staving van uw verzoek legt u een document neer waaruit blijkt dat u op 5 februari 2018 vader bent geworden van een dochter, alsook een begeleidend schrijven van uw advocaat die het onder meer heeft over uw vaderschap en de situatie in Kabul.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste

verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de Taliban zou kennen omwille van uw professionele activiteiten, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het CGVS merkte in de weigeringsbeslissing van 12 maart 2015 op dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas en aan de beweerde vervolging door de leden van de Taliban. De RvV volgde de argumentatie van het CGVS over de hele lijn en kwam eveneens tot de conclusie dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Naar aanleiding van uw tweede verzoek bracht u enkele bijkomende elementen aan. U zei toen dat de Taliban uw vader omwille van zijn professionele activiteiten ontvoerden. U zei ook dat uw moeder gestorven was. Wat betreft deze bijkomende verklaringen, merkte het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnd werd door de vaststelling dat u zich tijdens uw eerste asielprocedure al bediende van bedrieglijke verklaringen en dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek volhield problemen met de Taliban te hebben gekend. Bovendien merkte het CGVS op dat er ernstige twijfels rezen bij de zogezegde ontvoering van uw vader. Zo diende een brief van de "Attorney General" te bevestigen dat uw vader op 2/03/1394 (komt overeen met 23 mei 2015) werd ontvoerd door de Taliban en gedurende enige tijd werd vastgehouden. Het CGVS stelde evenwel vast dat u van deze feiten geen melding maakte tijdens de eerste asielprocedure, hoewel uw vader volgens de brief al zou zijn vrijgelaten op 24/04/1394 (16 juli 2015) of ruim voor de terechtzitting voor de RvV van 2 oktober 2015 alwaar uw advocaat Mir-Baz zijn opmerkingen kon maken. Bovendien verklaarde u dat u via Viber, internet en de telefoon wekelijks contact onderhield met uw vader (verklaring mva d.d. 17 maart 2016, punt 20), wat het onvermeld laten van dergelijke ontvoering nog merkwaardiger maakte. Wat betreft de dood van uw moeder, volgens het toen neergelegde document op 12/06/1394 (3 september 2015) gestorven aan de gevolgen van een verkeersongeval, merkte het CGVS op dat u ook dit element ter sprake kon hebben gebracht tijdens uw eerste asielprocedure. Voorts stelde het CGVS nog vast dat u op 17 maart 2016 verklaarde dat uw moeder drie of vier maanden daarvoor overleed (verklaring mva d.d. 17 maart 2016, punt 12), terwijl de overlijdensakte haar dood enkele maanden eerder in de tijd situeerde. Wat betrof het document met betrekking tot de zogezegde moord op uw broer, stelde het CGVS vast dat u ook dit stuk rijkelijk laat kwam neerleggen. Omdat u aldus geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbracht en louter voortbouwde op uw eerder bedrieglijk bevonden asielrelaas, werd uw tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Wat betreft uw derde verzoek stelde het CGVS vast dat u zich halsstarrig van valse verklaringen bleef bedienen. Zo beweerde u plots dat uw moeder niet overleed ten gevolge een verkeersongeval maar door de Taliban vermoord werd (verklaring mva d.d. 26 augustus 2016, punt 18). Nochtans legde u tijdens de tweede asielprocedure zelf een attest neer waaruit moest blijken dat uw moeder overleed ten gevolge een verkeersongeluk.

Naar aanleiding van uw vierde verzoek bleef u vasthouden aan uw frauduleus asielrelaas door te verklaren dat een nieuwe dreigbrief zou zijn aangekomen. Het CGVS argumenteerde uitvoerig waarom er ook aan deze verklaring geen enkel geloof kon gehecht worden. Bovendien verklaarde u plots dat u Ghazni eerder had verlaten dan u voordien had aangegeven. U verklaarde in Kabul gestudeerd te hebben, zoals uw studentenkaart aantoonde. Hiermee bevestigde u het vermoeden dat het CGVS reeds had geuit, namelijk dat u een bijzondere band heeft met de hoofdstad Kabul. U diende geen beroep in tegen de beslissing niet-ontvankelijk.

Naar aanleiding van uw vijfde verzoek wijzigde u uw verklaringen andermaal, en zei u dat u de laatste drie jaar voor uw vertrek toch in Ghazni-stad woonde (verklaring mva d.d. 16 augustus 2017, punt 10). Het CGVS merkte op dat uw steeds wijzigende verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België het frauduleuze karakter van uw relaas alleen maar leken te bevestigen.

Hoewel het CGVS naar aanleiding van uw vijf vorige verzoeken dus al omstandig motiveerde waarom er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban, de ontvoering van uw vader, de moord op uw broer en de moord op uw moeder, baseert u zich voor uw zesde asielaanvraag nogmaals op uw zogezegde vrees voor de Taliban en beweert u dat men u overal in Afghanistan zal vinden (verklaring volgend verzoek d.d. 8 april 2019, punt 15, 18). Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt echter niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

De documenten die u neerlegt weerleggen deze appreciatie evenmin. Het attest in verband met de geboorte van uw dochter houdt geen verband met uw asielmotieven en herstelt uw geloofwaardigheid niet.

Mocht u menen dat uw huwelijk en vaderschap elementen zijn die kunnen leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor te richten tot de daartoe geëigende procedure gezinshereniging. In zijn begeleidend schrijven heeft uw advocaat het over uw huwelijk en uw vaderschap. Echter zijn dit geen elementen die uitstaans hebben met uw asielrelaas en het ongeloofwaardige karakter ervan niet weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt.

Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden

staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_cit_y.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het

inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Al in de eerdere weigeringsbeslissingen argumenteerden zowel het CGVS als de RvV waarom een eventuele hervestiging in de hoofdstad Kabul in uw geval allermint als onredelijk kan worden beschouwd. U brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van uw eerdere verzoeken gedane inschatting van de asielinstanties. Bovendien gaf u naar aanleiding van uw vierde verzoek zelf aan minstens enkele jaren in Kabul te hebben verbleven en gestudeerd, waarmee u zelf aantoonde dat u zich in Kabul kan hervestigen. De door uw raadsman aangebrachte opmerkingen over de wenselijkheid van een intern vluchtalternatief naar Kabul wijzigen niets aan deze appreciatie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 7 en 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/1, § 4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vijf rapporten (stukken 2-6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 11 september 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan – Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van juni 2019 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 29 december 2014 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij 's Raads arrest nr. 154 649 van 15 oktober 2015 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden als leraar en omdat hij in de stad Kabul over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2016 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardde in zijn eerder aangehaald vluchtrelaas en voegde toe dat zijn vader door de taliban werd ontvoerd omwille van zijn werkzaamheden als procureur en dat zijn moeder overleed ingevolge een verkeersongeval. Tevens legde hij enkele bijkomende documenten voor. Op 6 april 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige

asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 18 augustus 2016 dient verzoeker een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardde opnieuw in zijn eerder aangehaald vluchtrelaas en voegde toe dat zijn moeder door de taliban werd omgebracht. Hij legde geen bijkomende documenten voor. Op 27 september 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. X van 15 februari 2017 werd het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal d.d. 27 september 2016 verworpen.

Op 24 maart 2017 dient verzoeker een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardde opnieuw in zijn eerder aangehaald vluchtrelaas en voegde toe dat zijn familie een nieuwe dreigbrief van de taliban ontving en dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan een tijdlang in Kabul studeerde waar hij ook door de taliban werd bedreigd. Tevens legde hij een studentenkaart voor. Op 27 april 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 19 juli 2017 dient verzoeker een vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardde opnieuw in zijn eerder aangehaald vluchtrelaas en legt enkele bijkomende documenten voor. Op 31 augustus 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waartegen verzoeker geen beroep aantekende, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 11 oktober dient verzoeker onderhavig, zesde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw volhardt verzoeker in zijn eerder aangehaald vluchtrelaas. Hij voegt toe dat zijn broers intussen allen Afghanistan hebben verlaten en in Turkije verblijven. Hij legt de volgende bijkomende documenten voor: een document waaruit blijkt dat hij op 5 februari 2018 vader werd van een dochter en een begeleidend schrijven van zijn raadsman betreffende zijn vaderschap en de situatie in Kabul (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Op 24 april 2019 nam de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderhavige beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) daar verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. *In casu* beroept de commissaris-generaal zich op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet om onderhavig, zesde (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.

§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.

§ 3. Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker:

- die een tweede volgend verzoek of meer doet, en
- die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9."

2.3.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven motiveert als volgt:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de Taliban zou kennen omwille van uw professionele activiteiten, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het CGVS merkte in de weigeringsbeslissing van 12 maart 2015 op dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas en aan de beweerde vervolging door de leden van de Taliban. De RvV volgde de argumentatie van het CGVS over de hele lijn en kwam eveneens tot de conclusie dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Naar aanleiding van uw tweede verzoek bracht u enkele bijkomende elementen aan. U zei toen dat de Taliban uw vader omwille van zijn professionele activiteiten ontvoerden. U zei ook dat uw moeder gestorven was. Wat betreft deze bijkomende verklaringen, merkte het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnd werd door de vaststelling dat u zich tijdens uw eerste asielprocedure al bediende van bedrieglijke verklaringen en dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek volhield problemen met de Taliban te hebben gekend. Bovendien merkte het CGVS op dat er ernstige twijfels rezen bij de zogezegde ontvoering van uw vader. Zo diende een brief van de "Attorney General" te bevestigen dat uw vader op 2/03/1394 (komt overeen met 23 mei 2015) werd ontvoerd door de Taliban en gedurende enige tijd werd vastgehouden. Het CGVS stelde evenwel vast dat u van deze feiten geen melding maakte tijdens de eerste asielprocedure, hoewel uw vader volgens de brief al zou zijn vrijgelaten op 24/04/1394 (16 juli 2015) of ruim voor de terechtzitting voor de RvV van 2 oktober 2015 alwaar uw advocaat Mir-Baz zijn opmerkingen kon maken. Bovendien verklaarde u dat u via Viber, internet en de telefoon wekelijks contact onderhield met uw vader (verklaring mva d.d. 17 maart 2016, punt 20), wat het onvermeld laten van dergelijke ontvoering nog merkwaardiger maakte. Wat betreft de dood van uw moeder, volgens het toen neergelegde document op 12/06/1394 (3 september 2015) gestorven aan de gevolgen van een verkeersongeval, merkte het CGVS op dat u ook dit element ter sprake kon hebben gebracht tijdens uw eerste asielprocedure. Voorts stelde het CGVS nog vast dat u op 17 maart 2016 verklaarde dat uw moeder drie of vier maanden daarvoor overleed (verklaring mva d.d. 17 maart 2016, punt 12), terwijl de overlijdensakte haar dood enkele maanden eerder in de tijd situeerde. Wat betrof het document met betrekking tot de zogezegde moord op uw broer, stelde het CGVS vast dat u ook dit stuk rijkelijk laat kwam neerleggen. Omdat u aldus geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbracht en louter voortbouwde op uw eerder bedrieglijk bevonden asielrelaas, werd uw tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Wat betreft uw derde verzoek stelde het CGVS vast dat u zich halsstarrig van valse verklaringen bleef bedienen. Zo beweerde u plots dat uw moeder niet overleed ten gevolge een verkeersongeval maar door de Taliban vermoord werd (verklaring mva d.d. 26 augustus 2016, punt 18). Nochtans legde u tijdens de tweede asielprocedure zelf een attest neer waaruit moest blijken dat uw moeder overleed ten gevolge een verkeersongeluk.

Naar aanleiding van uw vierde verzoek bleef u vasthouden aan uw frauduleus asielrelaas door te verklaren dat een nieuwe dreigbrief zou zijn aangekomen. Het CGVS argumenteerde uitvoerig waarom er ook aan deze verklaring geen enkel geloof kon gehecht worden.

Bovendien verklaarde u plots dat u Ghazni eerder had verlaten dan u voordien had aangegeven. U verklaarde in Kabul gestudeerd te hebben, zoals uw studentenkaart aantoonde. Hiermee bevestigde u het vermoeden dat het CGVS reeds had geuit, namelijk dat u een bijzondere band heeft met de hoofdstad Kabul. U diende geen beroep in tegen de beslissing niet-ontvankelijk.

Naar aanleiding van uw vijfde verzoek wijzigde u uw verklaringen andermaal, en zei u dat u de laatste drie jaar voor uw vertrek toch in Ghazni-stad woonde (verklaring mva d.d. 16 augustus 2017, punt 10). Het CGVS merkte op dat uw steeds wijzigende verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België het frauduleuze karakter van uw relaas alleen maar leken te bevestigen.

Hoewel het CGVS naar aanleiding van uw vijf vorige verzoeken dus al omstandig motiveerde waarom er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban, de ontvoering van uw vader, de moord op uw broer en de moord op uw moeder, baseert u zich voor uw zesde asielaanvraag nogmaals op uw zagezegde vrees voor de Taliban en beweert u dat men u overal in Afghanistan zal vinden (verklaring volgend verzoek d.d. 8 april 2019, punt 15, 18). Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt echter niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

De documenten die u neerlegt weerleggen deze appreciatie evenmin. Het attest in verband met de geboorte van uw dochter houdt geen verband met uw asielmotieven en herstelt uw geloofwaardigheid niet. Mocht u menen dat uw huwelijk en vaderschap elementen zijn die kunnen leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor te richten tot de daartoe geëigende procedure gezinshereniging. In zijn begeleidend schrijven heeft uw advocaat het over uw huwelijk en uw vaderschap. Echter zijn dit geen elementen die uitstaans hebben met uw asielrelaas en het ongeloofwaardige karakter ervan niet weerleggen.”

Verzoeker voert geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven, die dan ook onverminderd overeind blijven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar informatie in verband met “toegeschreven verwestering” in hoofde van Afghaanse asielzoekers die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoeker nooit eerder van een dergelijk risico melding maakte, terwijl hij toch reeds sedert december 2014 in België verblijft en reeds vijf eerdere asielprocedures doorliep zodat kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van het belang om alle elementen van zijn voorgehouden risico op ernstige schade en alle cruciale elementen betreffende zijn persoonlijke omstandigheden in het kader van het onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde zo snel en volledig mogelijk kenbaar te maken aan de asielinstanties. Het voor het eerst opwerpen van dit element in het verzoekschrift in het kader van zijn zesde (volgend) verzoek om internationale bescherming, nadat door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) werd genomen, is dan ook laattijdig en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Dit klemt des te meer daar verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen op zich echter niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken noch dat er sprake is van persoonlijke omstandigheden die een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet uitmaken of die in zijn hoofde de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul zouden verhinderen.

2.3.5. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal tevens bij dat verzoeker evenmin enig element heeft bijgebracht dat zijn kans op internationale bescherming in het licht van artikel 48/4, § 2, c) *juncto* 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet aanzienlijk groter maakt. Verzoeker brengt immers geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming dat hij in de stad Kabul over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te

worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34,

beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_cit_y.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Al in de eerdere weigeringsbeslissingen argumenteerden zowel het CGVS als de RvV waarom een eventuele hervestiging in de hoofdstad Kabul in uw geval allerminst als onredelijk kan worden beschouwd. U brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van uw eerdere verzoeken gedane inschatting van de asielinstanties. Bovendien gaf u naar aanleiding van uw vierde verzoek zelf aan minstens enkele jaren in Kabul te hebben verbleven en gestudeerd, waarmee u zelf aantoonde dat u zich in Kabul kan hervestigen. De door uw raadsman aangebrachte opmerkingen over de wenselijkheid van een intern vluchtalternatief naar Kabul wijzigen niets aan deze appreciatie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is.

De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift (stukken 2-6) is niet van aard een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, daar deze informatie in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier).

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat door de commissaris-generaal geen of onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker intussen vader is geworden van een dochter, en dat meer bepaald had moeten worden nagegaan wat de impact van het intern vestigingsalternatief is op (i) de eenheid van gezin, (ii) het kind van verzoeker indien het mee zou terugkeren naar Kabul, en (iii) zijn echtgenote die eigen bezwaren kan hebben tegen een terugkeer naar Kabul gelet op de vervolgingsvrees in hoofde van haar vader. Verzoeker besluit dat een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde niet redelijk is daar hij niet kan worden beschouwd als een alleenstaande man vermits hij een echtgenote en een dochter heeft.

Te dezen gaat de commissaris-generaal enkel na of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Er wordt enkel vastgesteld, in het kader van het onderzoek naar verzoekers nood aan internationale bescherming, of hij in de stad Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt waar hij zich ingeval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan zou kunnen onttrekken aan de bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. In zoverre verzoeker verwijst naar de eenheid van het gezin wordt vastgesteld dat, nog daargelaten dat ieder dossier op individuele wijze wordt beoordeeld, verzoekers echtgenote en kind een verblijfsstatuut genieten in België.

Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoekers echtgenote en dochter erbij zouden hebben dat zij bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker zouden worden betrokken. Verzoeker dient, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, de geëigende procedure te volgen om herenigd te worden met zijn gezin in België. Verzoeker verwijst ook nog naar de algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke

beslissing die het kind aangaat maar gaat eraan voorbij dat deze bepaling hoe dan ook geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag betreffende status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. X). *In casu* wordt de nood aan internationale bescherming dan ook onderzocht in hoofde van verzoeker en niet in hoofde van zijn echtgenote en/of zijn dochter.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd in 's Raads arrest X van 15 oktober 2015 reeds vastgesteld dat verzoeker in de stad Kabul over een netwerk beschikt, hetgeen opnieuw werd bevestigd in het kader van zijn derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in 's Raads arrest nr. X van 15 februari 2017. Dit werd nogmaals in het kader van zijn vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming bevestigd; hij gaf immers aan dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België in de stad Kabul had verbleven om er te studeren. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene informatie met betrekking tot de socio-economische situatie in de stad Kabul (verzoekschrift, stukken 2-5), dient erop gewezen dat dit slechts louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon en dat hij geen persoonlijke elementen aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat hij in dermate precare socio-economische omstandigheden niet redelijk is.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*", (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*" (Vrije vertaling: De beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de individuele verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, p. 7), dient erop gewezen dat de betreffende zaak in dit arrest een specifiek geval betreft waar de beschikbaarheid van een (familiaal) netwerk in Kabul door de commissaris-generaal doorslaggevend werd geacht voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, hetgeen door de Raad niet werd gevolgd gelet op verzoekers verklaringen in verband met dit netwerk. Hoe dan ook wordt de precedentenwerking in het Belgisch recht niet aanvaard en wordt ieder dossier individueel behandeld.

Uit het voorgaande blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing en uit de vaststellingen die dienaangaande reeds werden gedaan in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

2.3.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct.

Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, zesde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER